

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/75/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112201135
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2112201135.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a členov senátu: JUDr. Anton Jaček a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci navrhovateľky: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom J., Z. D. XX/X, zastúpenej zástupcom: Ing. B. B., nar. XX.X.XXXX, bytom E. Y., O. - Y., B. T. XX/XXXX, proti odporcovi: 1. Okresný súd Trnava, so sídlom Trnava, Hlavná 49, IČO: 165 719, 2. Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie 17.000,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 11.6.2013 č.k. 23C/70/2012-207, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd výrokom I. návrh navrhovateľky voči odporcovi v 1. rade zamietol. Výrokom II. súd návrh navrhovateľky voči odporcovi v 2. rade zamietol. Výrokom III. súd odporcovi v 1. rade náhradu trov konania nepriznal a výrokom IV. navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi v 2. rade náhradu trov konania v sume 30,53 Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 123, § 126, § 517, ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, písm. a) bod 1, § 9, § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 81 ods. 1, 2 a 5 zák. č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku.

Vecne súd argumentoval tým, že pri uplatňovaní nároku na vrátenie peňažnej sumy sa tento nárok uplatňuje nie vlastníckou žalobou na vydanie veci proti tomu, kto ju neprávom zadržáva, ale žalobou na plnenie v peniazoch s doložením právnej povinnosti žalovaného na toto obligačné plnenie zo zákona alebo z prevzatého záväzku, pričom poukázal na Z IV s. 358 ods. 6. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že navrhovateľka dňa 22.6.2010 vložila v hotovosti na účet odporcu 1 finančné prostriedky vo výške 17.000,- Eur, ako peňažnú záruku za náhradu väzby obžalovaného H. B., nar. X.X.XXXX, v tom čase vo výkone väzby ÚVV Leopoldov, na základe opatrenia Okresného súdu Trnava vydaného podľa § 81 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 3T/51/2009 zo dňa 22.6.2010, pričom odporca zloženú peňažnú záruku navrhovateľke dosiaľ nevrátil. Tieto skutočnosti neboli medzi účastníkmi sporné, spornou bola otázka, či odporcovi 1 vznikla povinnosť navrhovateľke predmetné finančné prostriedky vydať ako neprávom zadržované. Súd dospel k záveru, že sa jednalo o peniaze zložené na peňažnom účte odporcu 1, ktorých vydania sa

navrhovateľka domáhala, teda o veci určené len druhovo, a preto nebolo možné si vydanie takýchto vecí uplatniť žalobou na vydanie vecí, ale len žalobou na plnenie v peniazoch. Súd preto návrh navrhovateľky na vydanie sumy 17.000,- Eur považoval za nedôvodný. Nakoľko ale súd nie je viazaný právnym posúdením veci účastníkom konania, z úradnej povinnosti skúmal, či odporcovi 1 vznikla právna povinnosť na dané plnenie voči navrhovateľke zo zákona, prípadne z prevzatého záväzku. Tu súd poukázal, že v zmysle citovaného § 81 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku o zrušení takejto peňažnej záruky môže rozhodnúť podľa § 81 ods. 5 Trestného poriadku len súd a to Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/51/2009 a v prípravnom konaní sudca, ktorý o jej prijatí rozhodol za podmienky, že pominuli alebo zmenili sa dôvody, ktoré k jej prijatiu viedli, a to bez ohľadu na to, či pre procesné pochybenie súdu spočívajúce napr. v zmeškaní lehoty na rozhodnutie o väzbe došlo k prepusteniu obžalovaného z väzby, keďže takéto procesné pochybenie môže mať za následok len zánik práva držať obžalovaného vo väzbe, ale nemá za následok zákonnú povinnosť súdu vrátiť peňažnú záruku. Až po takomto právoplatnom rozhodnutí súdu by odporcovi 1 vznikla právna povinnosť zo zákona predmetnú sumu navrhovateľke bezodkladne vyplatiť. Nakoľko bolo preukázané, že Okresný súd Trnava v konaní pod sp. zn. 3T/51/2009 doposiaľ nerozhodol o zrušení predmetnej peňažnej záruky, takýto nárok navrhovateľky na finančné plnenie prvostupňový súd považoval za nedôvodný. Súd pritom v občianskom súdnom konaní nie je oprávnený nahradiť rozhodovaciu činnosť súdu v trestnom konaní a rozhodnúť o vrátení peňažnej záruky. Navyiac z obsahu uvedeného trestného spisu vyplýva, že obžalovaný sa vyhýba trestnému konaniu a riadne sa nedostavuje na nariadené pojednávania súdu, za čo mu už bola uložená aj poriadková pokuta. Z dokazovania ani nevyplývalo, že by odporcovi 1 vznikla povinnosť na finančné plnenie v rozsahu 17.000,- Eur voči navrhovateľke z prevzatého záväzku, i z tohto pohľadu je žalobou uplatnený nárok navrhovateľky nedôvodný.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľky na údajnú náhradu škody predstavujúcu úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 17.000,- Eur od 22.6.2010 do zaplatenia, súd uviedol, že navrhovateľka v konaní nepreukázala, že by jej vznikla škoda, a to či už vo forme priamej škody alebo ušlého zisku. Súd sa v tejto súvislosti stotožnil s právnou argumentáciou odporcu 2, že úroky z omeškania predstavujú sankciu postihujúcu dlžníka v prípade neplnenia si záväzku voči veriteľovi riadne a včas. Až neuhradením úrokov z omeškania dlžníkom riadne a včas by v majetkovej sfére navrhovateľky mohla vzniknúť ujma objektívne vyjadriteľná v peniazoch, o ktorej by bolo možné uvažovať ako o škode, za ktorú by pri splnení základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zák. č. 514/2003 Z.z. zodpovedal štát. Navrhovateľka pritom nepredložila súdu žiadne dôkazy o vzniku škody na jej strane a z vykonaného dokazovania nebolo možné dospieť k záveru o pravdivosti jej skutkových tvrdení o existujúcej škode. Navrhovateľka teda neuniesla dôkazné bremeno, že jej v súvislosti s údajným nesprávnym úradným postupom odporcu 1 prípadne Krajského súdu v Trnave vznikla škoda, za ktorú by zodpovedal štát, súd jej návrh i v tejto časti ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi 2, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal právo na náhradu trov konania potrebných na účelne bránenie práva vo výške hotových výdavkov vynaložených na zabezpečenie účasti splnomocneného zástupcu odporcu 2 na nariadenom pojednávaní súdu dňa 11.6.2013, v cene spiatočného lístka na verejný hromadný dopravný prostriedok na trase Bratislava - Galanta a späť vo výške 5,40 Eur a dňa 9.8.2012 a 6.12.2012 za spotrebované pohonné hmoty v rozsahu podrobne špecifikovanom v odôvodnení v sume 11,93 a 13,20 Eur, celkovo 30,53 Eur. Odporcovi 1 súd náhradu trov konania nepriznal, hoci bol úspešný, keďže si trovy nevyčísľil v lehote troch dní od vyhlásenia rozhodnutia a zo súdneho spisu nevyplývalo, že by mu v súvislosti s konaním trovy vznikli.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolanie navrhovateľka, ktorým sa podľa obsahu domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobe vyhovie a zaviazá Okresný súd v Trnave vydať vec - peňažné prostriedky vo výške 17.000,- Eur navrhovateľke. Ako odvolacie dôvody označila dôvody obsiahnuté v ust. § 205 ods. 2 písm. a), c) a d) O.s.p. Uviedla, že čl. 20 ods. 1 Ústavy SR zaručuje každému právo vlastníť majetok a preto vlastník má nárok na vrátenie záruky, pokiaľ sa skončili dôvody, žiadny iný zákon nesmie popierať vlastníkovi a majiteľovi majetku odňať záruku týmto majetkom podľa vlastného a slobodného rozhodnutia vlastníka. Trestný poriadok ale takéto právo na vrátenie majetku (peňažnej záruky, kaucie) popiera a dáva toto právo vlastníka disponovať majetkom úplne do rúk a

rozhodovania sudcu konajúceho v trestnej veci. Navrhovateľka zložila peňažnú kauciu za svojho syna na základe nesprávneho postupu Krajského súdu Trnava, ktorý po uplynutí procesnej lehoty podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku potvrdil vzatie H. B. do súdnej väzby, hoci tak už nemohol rozhodnúť. Na konštatovanie nesprávneho úradného postupu nie je potrebné tento nesprávny postup zrušiť, čiže nie je potrebné rozhodnutie vykonané na základe nesprávneho postupu meniť predpísaným postupom ako pri nezákonnom rozhodnutí. V dôsledku toho vznikol následok, že ľst'ou a na základe podvodu bola od navrhovateľky vylákaná peňažná kaucia. Trestný poriadok potom s týmto stavom už nemá nič dočinenia. Sudca OS Galanta mal prekročiť i túto hranicu konštatovaním nesprávneho zadržovania veci a nemal nadržovať iným sudcom a súdu len preto, že tomu nerozumel. Trvá na tom, že pokiaľ ku zloženiu kaucie došlo na základe uvedenia do omylu navrhovateľky, je povinnosťou súdu konajúceho o žalobe na vydanie veci rozhodnúť o vrátení a taktiež pomenovať a definovať skutkový stav, teda nesprávny úradný postup v konaní Krajského súdu Trnava zo dňa 16.7.2009, a nie sa vyhovárať na nedotknuteľnosť Trestného poriadku. Vzhľadom na to odvolateľka konštatovala, že sudca Okresného súdu v Galante nezistil úplne skutkový stav, aj keď z vykonaných dôkazov je jasný, pretože sa ho neopovážil použiť vo svojom rozhodnutí a ani ho neuviedol v rozsudku berúc ohľad voči kolegom, sudcom. Keby bol súd konštatoval, že došlo k nesprávne úradnému postupu v konaní na Krajskom súde v Trnave 16.7.2009, keď nebola dodržaná procesná lehota a následne legalizovaním nezákonnej väzby H. B. k vylákaniu peňažnej kaucie od navrhovateľky, tak na základe takéhoto zistenia skutkového stavu mohol rozhodnúť o vydaní veci - peňazí.

Ostatní účastníci odvolací návrh nepodali, odporcovia sa k doručenému odvolaniu navrhovateľky písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie boli podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a d) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných obsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď rozsudok bol verejne vyhlásený po oznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a web stránke súdu minimálne päť dní pred jeho vyhlásením v súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v celom rozsahu vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, keď prvostupňový súd v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu, ktorý na vec aplikoval správne zákonné ustanovenia a tieto i správnym spôsobom vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne, vyčerpávajúce a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty navrhovateľky nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Vzhľadom na to, že s argumentáciou, ktorá bola odvolateľkou nastolená v odvolaní a použitá už v prvostupňovom konaní, sa súd prvého stupňa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal v odôvodnení preskúmaného rozsudku, odvolací súd k jeho argumentácii už nemá čo dodať.

S poukazom na vyššie uvedené, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako vo všetkých výrokoch vecne správny, s použitím § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

I v odvolacom konaní boli plne úspešní odporcovia 1 a 2, a preto im v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej navrhovateľke. Keďže ale odporcovia si náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p.

neuplatnili, (a podľa obsahu spisu im zrejme v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli), odvolací súd odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.